

DE SPORTZOMER VAN VANDEWEGHE

Sportjournalist Hans Vandeweghe laat elke dag zijn licht schijnen op het reilen en zeilen in Rusland.

Belgium, full throttle

Maandag, als we in de Rostov Arena zitten kijken naar hopelijk een walk over van de frisse Rode Duivels tegen de vermoeide Japanners – dat voorspellen althans collega's met meer voetbalkilometers dan ik – zijn we net geen drie weken onderweg. Op de achttiende dag van deze trip zal de wereldcup eindelijk beginnen.

Op de Olympische Spelen heb je in 16 dagen 28 worldcups gehad in evenveel verschillende sporten en ben je nu al weer onderweg naar huis. Ter plekke is het WK voetbal soms even spannend als gras zien groeien, maar we klagen niet. Dit WK heeft alles om een uniek toernooi te worden in de Belgische sportgeschiedenis en als het alsnog misgaat tegen Japan, dan moest het zo zijn. Dan hebben we ons misschien op voorhand rijk gerekend, een doodzonde in sport. *So be it.*

Vreemd hoe de media gisteren nog zijn doorgegaan op die rare wedstrijd in Kaliningrad. Van de Engelsen had ik niet anders verwacht. Die vonden dat Roberto Martínez spelletjes had gespeeld met Gareth Southgate en dat Southgate daar slim op had geantwoord. Wat de Engelsen wel vergeten is dat Southgate een grotere leugenaar is dan Martínez, die tenminste toegaf dat winnen voor hem geen prioriteit was.

Die Southgate is een linka-door en misschien moet Theresa May die maar eens opnemen in haar delegatie als ze nog eens gesprekken komt voeren in Brussel over de brexit. Ik heb het nu wel even gehad met die Engelsen. Altijd gedacht dat ze deden alsof, maar neen, ze denken echt dat zij het voetbal hebben uitgevonden. Hun bookmakers verlaagden de quoterings van de Engelse ploeg van negen tegen één naar zeven tegen één en dat na een verlieswedstrijd. Ongezien, die arrogantie. Op 3 juli moeten we maar eens met zijn allen supporteren voor Colombia.

Beroepsernst

Vreemd dat ook de Belgische media nog tot gisteren op de persconferentie in het trainingscentrum in Dedovsk zijn doorgegaan op Engeland-België en die 0-1. Ik betrapte een collega gisteren in zijn hotel: hij zat de wedstrijd opnieuw te bekijken. Je zou het ook beroepsernst kunnen noemen. Hij kwam snel tot de conclusie dat België in de eerste helft het een beetje aankeek maar in de tweede het gaspedaal dieper induwde. Na vijf minuten scoorde Adnan Januzaj en behalve die ene keer dat Marcus Rashford oog in oog kwam met Thibaut Courtois omdat de buitenspelval niet goed dichtklapte, kregen de Engelsen niks klaar.

Het gebaar van Roberto Martínez bij het doelpunt van Januzaj – geen echt gejuich, maar een wapperend olalahandje – werd als veelbeteke-

nend gekwalificeerd. De quotes van de spelers in de mixed zone – “opzettelijk verliezen is lastig en dat doe je zo maar niet” – werden dan weer als bevestiging geïnterpreteerd voor de theorie dat de technische staf graag gelijk had gespeeld of verloren, maar dat de spelers gewoon hun stinkende best hebben gedaan en hebben gewonnen.

Na de wedstrijd stond ik op de luchthaven te praten met Gilles De Bilde, mee als analist voor VTM. Die was ontgoocheld, niet in de spelers, maar in bepaalde media. “Als de spelers zouden weten wat sommige journalisten allemaal uitkramen, hoe negatief en cynisch ze wel zijn, ze zouden schrikken. Ik dacht dat ik die wereld kende, maar ik ben echt geschrokken.”

Zijn woorden zijn blijven hangen en hij heeft deels gelijk. Eerder dan slechte wil of puur negativisme lijkt het alsof Belgische media niet klaar zijn voor deze Rode Duivels. Jarenlang zaten Belgische journalisten met een ploeg opgescheept die moest rekenen en zich meer

De Rode Duivels hebben gescoord.

Letterlijk, met negen doelpunten in drie wedstrijden wat beter is dan welk land ook, en figuurlijk, met die houding van wie doet ons wat

misrekenende dan wat anders. Deze generatie rekt niet, speelt voetbal van de bovenste plank en gaat altijd en overal voor winst.

Na de wedstrijd tegen Engeland was het glas meer halfvol dan halfleeg. De Rode Duivels hebben internationaal gescoord. Letterlijk, met negen doelpunten in drie wedstrijden wat beter is dan welk land ook, en figuurlijk, met die houding van wie doet ons wat. Wat er ook is bedisseld achter de schermen, voor de wereldpers heeft België meer gedaan om te winnen van Engeland dan omgekeerd en daar krijgt het respect voor. Negen reserves opstellen en toch Belgium full throttle aan de gang krijgen, dat doet geen land ons na.

Eruit gaan maandag tegen Japan zou zonde zijn, maar het kan zo gebeuren op deze vreemde wereldcup met al die teams die aan elkaar gewaagd zijn. Stel nu dat België weer een kartonnetje doelpunten aflevert, dit keer achter de vliegvanger Kawashima die we maar al te goed kennen in België, zouden die Brazilianen dan toch niet een beetje schrik krijgen?